

Prvá kapitola

Charitatívna dražba sa začala až neskoro po polnoci – po skončení slávnostného večera. Už boli takmer štyri hodiny ráno a pomaly sa blížila ku koncu. Digitálny displej za slávnym dražobníkom – hercom, ktorý dlhé roky hral Jamesa Bonda – ukazoval, že doposiaľ sa vybralo vyše milióna eur.

„Položka číslo dvestodesať: dvojica masiek japonského divadla *kabuki*.“

Preplnená miestnosť ožila. Divadelné masky vykladané rýdzim nefritom boli jedným z hlavných lákadiel aukcie a čakalo sa, že ich cena presiahne pol milióna eur.

Celkom vzadu stál vysoký chudý muž s nakrátko ostrihanými bielymi vlasmi, pripravený zaplatiť za masky hoci aj dvakrát toľko.

Niccolo Machiavelli stál osamote s rukami opatrne prekríženými na hrudi, aby si nepokrčil čierny hodvábny smoking od najlepšieho krajčira na Saville Row. Jeho oči – sivé ako žula –

chladne prechádzali po ostatných dražiteliach, analyzujúc a hodnotiac jedného za druhým. Bolo tam iba päť takých, na ktorých si musel dať pozor: dvaja súkromní zberatelia ako on, jeden príslušník nižšej šľachty, istý kedysi veľmi slávny americký herec a napokon kanadský obchodník so starožitnosťami. Ostatní prítomní boli unavení, svoj rozpočet na dnešnú noc minuli, prípadne neboli ochotní platiť za akési hrôzostrašné masky.

Machiavelli miloval všetky druhy masiek. Zbieral ich už veľmi dlho a tieto dve potreboval na doplnenie svojej zbierky japonských divadelných kostýmov. Naposledy sa na dražbe ocitli v roku 1898 vo Viedni, kde nakoniec zvíťazila ponuka ruského cároviča z rodu Romanovovcov. Machiavelli bol trpezlivý. Vedel, že masky sa po smrti následníka trónu a jeho potomkov opäť dostanú do ponuky. Mohol si dovoliť čakať, lebo mal istotu, že v tom čase ešte bude žiť. Bola to jedna z mnohých výhod nesmrteľnosti.

„Začneme ponukou stotisíc eur?“

Machiavelli zdvihol zrak, pozrel dražobníkovi do očí a prikývol.

Dražobník jeho ponuku očakával, takže gesto opätoval a vyhlásil: „Mám tu ponuku stotisíc eur od *monsieur* Machiavelliho, jedného z najštedrejších sponzorov a priaznivcov našej nadácie.“

Miestnosťou zaznel tlmený potlesk a niekoľko ľudí sa dokonca obzrelo smerom k nemu a zdvihlo pohár ako pri prípitku. Niccolo odpovedal zdvorilým úsmevom.

„Zvýšime na stodesaťtisíc?“ spýtal sa dražobník.

Jeden zo súkromných zberateľov chabo zdvihol ruku.

„Stodvadsaťtisíc?“ Dražobník sa pozrel opäť na Machiavelliho, ktorý bez váhania prikývol.

V priebehu troch minút padlo množstvo ponúk a cena sa vyšplhala na dvestopäťdesiat tisíc eur. Už ostali iba traja seriózni dražitelia – Machiavelli, americký herec a kanadský obchodník.

Na Machiavelliho úzkych perách sa objavil zriedkavý úsmev. Jeho trpezlivosť bude odmenená a onedlho sa stane pyšným majiteľom oboch masiek. Úsmev mu však zamrzol, keď zacítil, že mu vo vrecku začal ticho vibrovať mobil. Chvíľku bol v pokušení jednoducho ho ignorovať – svojim ľuďom však dal prísny zákaz vyrušovať ho, ak nepôjde o niečo nesmierne dôležité, a vedel, že by sa ho neodvážili len tak porušiť. Preto nakoniec siahol do vrecka, vybral z neho ultratenký mobil a pozrel sa naň.

Na veľkom displeji jemne pulzoval obrázok meča.

Úsmev mu z tváre nadobro zmizol. Okamžite pochopil, že v tomto storočí už tie masky nekúpi. Zvrtol sa na opätku, vyšiel z miestnosti a pritisol si telefón k uchu. Zozadu počul, ako dražobníkovo kladivko dopadá na podložku. „Predané za dvestošesťdesiat tisíc...“

„Tu som,“ povedal, prejdúc do taliančiny, jazyka svojej mladosti.

Na linke zapraskalo a hlas s anglickým prízvukom mu odpovedal tiež po taliansky, no dialektom, ktorý sa v Európe už dobrých štyristo rokov nepoužíval. „Potrebujem tvoju pomoc.“

Muž na druhom konci sa nepredstavil a ani nemusel. Machiavelli vedel, že je to nesmrteľný mág a nekromant John Dee, jeden z najmocnejších a najnebezpečnejších ľudí sveta.

Vyšiel z haly malého hotela na kamenné námestie Place du Tertre a zhlboka sa nadýchol čerstvého nočného vzduchu. „Čo

potrebujš?“ spýtal sa opatrne. Deeho nenávidel a vedel, že je to obojstranné, lenže obaja slúžili Temným Starším a to znamenalo, že v priebehu stáročí boli občas nútení spolupracovať. Okrem toho Deemu trocha závidel, že je mladší a aj na to vyzerá. On sám sa narodil vo Florencii v roku 1469, takže bol o päťdesiatosem rokov starší ako ten anglický mág. Podľa historických záznamov mal vlastne zomrieť v roku 1527, čiže v roku, keď sa Dee narodil.

„Flamel sa vrátil do Paríža.“

Machiavelli sa mimovoľne vystrel. „Kedy?“

„Práve teraz. Dostal sa tam cez silobránu. Netuším, kam vedie. Má so sebou Scathach...“

Na Machiavelliho tvári sa objavil škaredý úšklábok. Keď sa naposledy stretol s Pannou bojovníčkou, vytisla ho von dvermi. Zavretými dvermi. Celé týždne si potom vytáhal z chrbta a pliec triesky.

„Sú s nimi aj dve ľudské deti. Američania,“ pokračoval doktor Dee. Jeho hlas na transatlantickej linke slabol a vytváral najrôznejšie ozveny. „Dvojčatá.“

„Čože?!“ zvolal Niccolo.

„Dvojčatá,“ zopakoval Dee. „Dvojčatá s čistou striebornou a zlatou aurou. Vieš, čo to znamená.“

„Áno,“ zamrmlal Machiavelli. Znamenalo to problémy. Potom sa mu však na perách zjavil nepatrný úsmev. Mohlo to znamenať aj jedinečnú príležitosť.

Do šumu v mobile sa znova ozval Deeho hlas. „Potenciál toho dievčaťa už prebudila Hekaté, skôr než bola zničená aj so svojou Ríšou tieňov.“

„Nezaškolená dievčinka nepredstavuje pre nikoho žiadnu hrozbu,“ zamrmlal Niccolo, bleskovo hodnotiac situáciu. Zhlboka sa nadýchol a oveľa hlasnejšie dodal: „Možno s výnimkou seba samej a tých, čo ju obklopujú.“

„Flamel ju zobral do Ojai, kde ju Čarodejnica z Endoru naučila vzdušnej mágii.“

„A ty si sa ich nepochybne pokúsil zastaviť.“ V Machiavelliho hlase bolo cítiť náznak pobavenia.

„Pokúsil, a nepodarilo sa mi to,“ pripustil Dee trpkou. „To dievča má základné znalosti, aj keď je zatiaľ neskúsené.“

„A čo chceš odo mňa?“ spýtal sa Machiavelli obozretne, hoci si to už vedel jasne predstaviť.

„Nájdi Flamela a dvojčatá,“ odvetil Dee naliehavo. „Zajmi ich. A ak môžeš, zabi Scathach. V tejto chvíli odchádzam z Ojai. Cesta do Paríža mi potrvá minimálne štrnásť alebo pätnásť hodín.“

„Čo sa stalo s tou silobránou?“ uvažoval nahlas Machiavelli. Ak preda Ojai s Parížom spájala siločiara, prečo potom Dee... .

„Zničila ju Čarodejnica z Endoru,“ vysvetlil mu zúrivy doktor. „Takmer zabila aj mňa. Mal som šťastie, že som vyviazol iba s modrinami a škrabancami,“ dodal a hneď nato bez rozlúčky prerušil spojenie.

Niccolo Machiavelli opatrne zaklapol mobil a poklopil si ním po perách. Pochyboval, že by Dee mohol mať až toľké šťastie. Keby ho Čarodejnica z Endoru naozaj chcela zabiť, potom by ani legendárny doktor nemal šancu uniknúť. Otočil sa a vykročil cez námestie k autu, v ktorom ho trpezlivo čakal jeho šofér. Ak Flamel, Scathach a tie americké dvojčatá vošli do Parí-

ža cez silobránu, potom tu bolo iba zopár miest, na ktorých sa mohli vynoriť. Malo by byť relatívne ľahké ich vypátrať a zajať.

No a keby sa mu podarilo dostať ich do svojej moci už dnes, ostane mu dosť času, kým sa tam prihrnie Dee.

Spokojne sa usmial. V skutočnosti potreboval iba pár hodín, aby sa dozvedel všetko, čo vedía. Pol tisícročia na tomto svete ho naučilo byť veľmi, veľmi presvedčivým.

Druhá kapitola

Josh Newman vystrel ruku a oprel sa dlaňou o chladnú kamennú stenu, aby celkom nestratil rovnováhu.

Čo sa to stalo?

Ešte pred pár sekundami stál pred zrkadlom v obchode Čarodejnice z Endoru v kalifornskom Ojai. Jeho sestra Sophie, Scathach a muž, ktorého už poznal ako Nicholasa Flamela, sa naňho pozerali akoby z druhej strany. Nato Sophie vyšla von, vzala ho za ruku a vtiahla ho do zrkadla. Josh pevne zavrel oči a pocítil taký chlad, až mu naskočila husia koža. Keď ich znova otvoril, stál v akomsi miniatúrnom skladišku. Okolo veľkého, starého a celkom nezaujímavého zrkadla na kamennej stene boli navíšené plechovky s farbou, rebríky, porozbíjaná keramika a dokrkvané šaty, ušpinené od farby. Zo stropu visela slabá žiarovka, zalievajúca miestnosť žltkastým svetlom. „Čo sa stalo?“ pokúsil sa spýtať, no bol hrozne zachrípnutý. Rýchlo nasilu preglgol a skúsil to znova. „Čo sa stalo? Kde to sme?“